

Elfelejtett lények boltja

Utcakép. Karácsony előtti napok. Az emberek hatalmas pakkokkal loholnak, óriásdobozokat, tömött bevásárlószatyrokat, az összekötözött fenyőfákat cipelnek. Valaki szentséget, mert leszakadt a szatyor füle. Egy asszony felsikolt, mert nem találta a pénztárcáját. Egy kisfiú bömbölt, mert nem kapott télapós nyalókát, hiába mondja édesanyja/apja, hogy már nincs erre pénzük. Idős néni egyedül sétál, cipekedik. Egy idős férfi éppen telefonjába beszél: Ó, kisfiam, biztosan nem tudtok hazajönni az ünnepekre? Egy utcazenész a Kis karácsonyt játssza xilofonon, de a „...csonymál” folyton félreüt.

Ariellával egy kerítésre mászik fel épp, onnan lógatja le a lábát. Senki sem törődik vele, kivéve Cicát, aki lassan odaoson, megnézegeti, majd leül mellé. (Közben a többiek állóképbe merevednek.)

Cica: Nahát! Kölyökcica korom óta nem láttam hozzád hasonlót!

Ariella: *(Lassan ránéz, kezét nyújt)* Ariella. Én vagyok az utolsó. Az utolsó karácsonyi. A többiek átképezték magukat. Persze nincs túl sok munka. Gyerekefelvigyázás, betegápolás, álomhintés, ihletsúgás... alig valami. Az emberek manapság mindenért a boltba mennek. Én meg csak unatkozom. Rettenetesen unatkozom. *(Közben egy kutya megjelenik, szimatol, kicsit megugatja egyértelműen a Macskát, majd tovább megy. Ariella hiába próbálja felhívni magára a figyelmet.)* Látod?! Velem már a kutya sem törődik. Azelőtt legalább megugattak. Ma már? A farkuk se rebben, ha meglátnak.

Cica: Az ám! Még macskaeleséget is a boltból hoznak! Ha tudnád, milyen finom! Hamarosan vacsoraidd is lesz.. nyaú... velem tartasz?

(Ariel a fejét rázza. A háttérből egy hang szól: cicc-cicc-cicc)

Hallod? Már megyek is! *(elfut)*

Ariella nagyot sóhajt, leugrik a falról és elindul. Különböző kirakatokon néz be: illatszer bolt, könyvesbolt, pékség stb. – állóképek, Ariella mindenhova beszimatol, és közvetíti mit lát, érez. Egyszer csak elér az Elfelejtett lények boltjához. A kirakatban sok furcsa bábu áll, lóg, fekszik.

Ariella: Hát ez meg miféle bolt? Micsoda alakok! Nahát, annak mekkora a füle? Húúú, milyen fényes a ruhája. Húha, az megmozdult? Az a fura, girbegurba sült krumpli. Ez engem néz!! Milyen bolt ez? *(felnéz)* Elfelejtette lények boltja. Munkaközvetítés. Hm . Izgi. bemegyek.

Ariella belép, a földön nagy összevisszaságban tárgyak, lények: ülnek, sakkoznak, lapozgatnak, eszegetnek, sutorognak, nevetgélnek. Amikor A. belép, hirtelen csend lesz, és mindenki rámered.

Lény1: Nyugi, nem kuncsaft!

Erre mindenki visszafordul ahhoz, amit csinált. Ahogy Ariella ácsorog néhányan odalépnek, körbejáráják, méregetik, és sajnálkozva szólnak hozzá:

Lény2: Szóval te is így jártál.
Lény3: Ne félj, majd megszokod.
Lény4: Nem olyan rossz itt, majd meglátod.
Gubanc: Váltás!

(A kirakati bábuk sorra kiugrálnak a vitrinből, és más lények másznak föl a helyükbe.)

Gubanc: Félóránként cserélünk. Nagyon fárasztó ám kirakati bábunak lenni! De mondd csak, te miféle szerzet vagy? Még nem volt dolgom hozzád hasonlóval.
Ariella: Én? Karácsonyi angyal vagyok. Az utolsó a szakmában.
Gubanc: Nahát! Ki hitte volna! Furcsák ezek az emberek! Még a karácsonyi angyalt is elfelejtik!
Ariella: Senki sem akar már tőlem ajándékot kapni. Halálra unom magam.
Gubanc: Akkor a legjobb helyre kerültél. Engedelmeddel, Gubanc vagyok, egykori ködmanó. Az emberek elfelejtettek, mert már nincs szükségük a sejtelmes ködre, ha poroszkálnak az úton. Autójuk van, ködlámpával és egyáltalán nem poroszkálnak. Így most én vezetem ezt a kócerájt. Nem azért mondom, de meglehetősen sikerrel. Előbb-utóbb mindenkinek találok gazdit, vagy valami jó kis elfoglaltságot. Ismerd meg a többieket is!

Itt a gyerekek által előzetesen kitalált szereplők mutatkoznak be, és mesélik el, miért is felejtették el őket az emberek. (Pl.: Táncoló Papírcsillag – már csak boltban vásárolt műanyag díszeket aggatnak a karácsonyfára; Rubik kocka – a gyerekek már inkább számítógépes játékot kérnek karácsonyra; Karácsonyi Képeslap – az emberek már messzengeren kívánnak boldog ünnepet egymásnak... stb.) Ariella mindenkit üdvözlöl.

Gubanc: Na, gyere csak, mutatok valamit!

Gubanc magával húzza Ariellát, át a sertepertélők hadán, egy parányi helyiségbe, amely dugig van aktákkal. Könnyedén felugrik az egyik papírkupacra, és helyet mutat Ariellának egy másik tetején. Egyszer csak halk, karistoló neszezés hallatszik a fejük fölül. A legfelső polcról egy pápaszemes aktakukac dugja ki a fejét.

Aktakukac: Helló, Aktatkukac vagyok. Régen egy csodás irodában dolgoztam, szép csendben rendeztem az aktákat, elrágtam a régi iratokat. De mára az emberek elfelejtettek. Mindent számítógépen tárolnak. De itt! Az elfelejtett lények boltjában végre hasznos lehetek megint. Én szortírozom a beérkezett állásajánlatokat. No, volna egy ötletem számodra. Nemrég volt itt egy kuncsaft, postást keresett Angyalföldre.

Gubanc: Ez az! Zseni vagy Kukackám! *(Arielhez fordulva)* Mert hát mit csinál egy karácsonyi angyal? Kézbesít! Ugyanazt kell tenned, amit eddig, és még egy rollert is kapsz a cégtől! Itt van leírva, ni.

A kezdeti utcakép. Ariel rollerrel, postástáskával be-becsenget házakhoz: a pénztárcakeresőnek visszaviszi a pénztárcáját – valaki megtalálta és postaládába dobta, az anyának/apának pénzesutalványt hoz – mehetnek a csokiboltba, a magányos néninek meghívót az idősök otthona

karácsonyi báljára a telefonáló úrnak – meglepetés repülőjegy a távol élő családjától.... Menet közben felintezget a cicának.

Ariella: (Közönséghez) Hát így lettem én, Ariella, az utolsó karácsonyi angyal, rolleres postás Angyalföldön. A legjobban karácsonyi képeslapokat szeretek kézbesíteni. Örömhírt vinni. Néha egy egész osztálytól.

Az osztály félkörbe áll, és mindenki felolvas egy szót/fél mondatot mond, mit „ad” ő a családjának karácsonyra.

(„Kedves Családom! Én azt adom nektek karácsonyra, hogy.... jó leszek/többet tanulok/nem nyafogok csokiért stb.)

Ariella összegyűjti őket, beteszi a postástáskába.

Ariella: Na, most ezeket akkor szépen kikézbésítem. Tudjátok mi a legeslegcsodálatosabb ebben az egész postásosdiban? A kutyák mostantól mindig megugatnak!

Megjelenik egy ugató kutya és kikergeti a rolleren menekül, kacagó Ariellát.

Ének: Szálljatok le, szálljatok le karácsonyi angyalok...

(Forrás.: Scheer Katalin: Elfelejtett lények boltja, In. Elfelejtett lények boltja (szerk.) Lovász Andrea, Cerkabella, 2011, Szentendre
Átdolgozta: Csörgei Andrea)